

Миѣнието на Огнянова се удобри и прие едногласно.

— Букчето ще ги работи, каза Мичо.

— Букчето? Та ние се знаемъ, извика Огняновъ.

— Познавахъ го, кацаря? Той е славенъ! каза докторътъ.

— А черешови топове? Кой ще си даде черешитѣ да му ги отсѣчѣтъ? попита Враговъ.

— Ахъ, това е дребна работа, каза Нетковичъ; — азъ се натоварямъ съ тая грижа!

— Прието! Съ устройството на артиллерията се натоварва Нетковичъ, каза Огняновъ засмѣнъ. Сега да мислимъ на другъ въпросъ. — Какво имаме още, Ганчо?

— Имаме най-главното: въпроса за паритѣ. Николчо ни прати хаберь отъ К. че ние трѣбва най-късно утрѣ да доплатимъ пушкитѣ, и тозъ часъ да ги приберемъ и донесемъ тука: той се страхува да стоѣтъ повече въ магазинята му... Бои се, че подушили нѣщо турцитѣ.

— Това е важно, каза Огняновъ, трѣбва да побързаме... може да си истегли тоя човѣкъ страшно, ако се фане оржжието, па и други...

— Остави, ами и стотѣ лири, които испратихме, отиватъ на вѣтъръ, забѣлѣжи Соколовъ.

— Трѣбва да освободимъ по-скоро пушкитѣ и да ги скриемъ тука прѣзъ ноцта... Колко лири трѣбватъ още? каза Огняновъ.

— Безъ малко двѣста лири.

— Имаме ли ги? попита Огняновъ.

Комитетътъ се завзе живо за този въпросъ. Прѣдлагаше се отъ волни помощи да се сбере суммата. Това се отхвърли, като неосъществимо. Мичо Бейзадето прѣдложи да се зематъ школекитѣ пари, и послѣ да ги повърне бждщето княжество на общината, но и това прѣдложение падна. Тогава се прѣдложи заемъ у Курката, като подпишатъ всичкитѣ. Но и това прѣдложение се провали на-